

3. místo

Šťastná pohádka

Karolína Pojerová, 7. třída ZŠ Blovice

Byli dva bratři, jeden dobrý, hodný, druhý zlý a bezbožný. Když jim otec umřel, vzal si zlý statek a dobrého z něho vyhnal; i šel ten dobrák žalovat, ale nic si nevyžaloval. „Eh, milý člověče, na světě není spravedlnosti“, říkali mu lidé. „Ach, opravdu, že je spravedlnost“, říkal vždy ten dobrý, ačkoli se mu bídě vedlo a zlému bratru dobře, a ačkoli málo co dobrého i od jiných lidí užil.

Jednoho dne se hodný rozhodl, že nechá zlému bratrovi statek a vydá se na cestu do neznáma. Možná by v tom světě mohl najít pomoci pro svého bratra. Zachránit jeho duši od pekla a přivést ho na správnou cestu zbožnosti. Po několika dnech cesty přes hory, lesy a louky narazil Dobrý na osamělou vesnici. Klepal na všechny dveře, ale nikdo neotevíral. „Však tu dříve bylo veselo“, říkal Dobrý. Najednou zaslechl nedaleko od svého místa šum. Přešel k onomu místu a zjistil, že ho vydává malý dráček. Najednou dráček promluvil: „Co tady děláš? Rušíš mě z mého poledního spánku.“ Dobrý vylíčil dráčkovi své trápení se zlým bratrem. Nezapomněl se zmínit i o svém úkolu. Na to dráček povídá: „Rád ti pomohu v tomto ušlechtilém skutku.“ A tak měl Dobrý svého prvního pomocníka.

A jak čas ubíhal, stali se z nich opravdoví přátelé. Po nějakém čase jim ale začalo být ve dvou smutno. Naštěstí tato samota netrvala dlouho. Jednoho dne přišli k velkému, hlubokému rybníku. Z jeho krásy jim až přecházel dech. Na břehu rybníka seděl smutný vodník. „Proč jsi tak smutný?“ ptá se Dobrý. „Je mi smutno, že jsem tady tak sám“, povídá vodník. „Tak pojď s námi, milý vodníku. Budeme rádi, když nám pomůžeš v našem úkolu.“ A tak už nebyli kamarádi dva, ale tři. Naštěstí pro Dobrého. Hned další den se ukázalo, že mít přátele se vyplácí.

Na nedaleké mýtině se utábořili zlí loupežníci. To naši přátelé ale nevěděli. Protože cesta byla dlouhá, museli si někde odpočinout. K velké smůle si našli místo přímo vedle tábořiště zlých loupežníků. První hlídkoval Dobrý, který zaslechl hlasitý smích kousek od nich. Nevěděl, že jsou to loupežníci, a tak hlasitý smích následoval. Když zjistil, kdo hluk vytváří, bylo už pozdě. Loupežníci Dobrého svázali a nechtěli ho za žádnou cenu pustit. „Opečeme si tě na rožni, ty bídny červe“, olizoval se mlsně loupežník, „ale nejprve tě okrademe a pak sníme.“ Dobrý se cítil bezmocný. Snad mi moji přátelé pomohou. „Pomóóoc!“ zařval hlasitě Dobrý. „Mlč, ty bídny červe, tady tě nikdo neuslyší.“ V tom se loupežník mýlil. Volání o pomoc slyšeli vodník s dráčkem. Netrvalo dlouho a objevili se na mýtině. Dráček se zhluboka nadechl a vyslal směrem k loupežníkům dračí ohněm. Žár z ohně byl tak silný, že se loupežníci dlouho nerozmýšleli a vzali nohy na ramena. Vtom přišel na řadu vodník. Pohladil svýma vodnickýma rukama trávu na mýtině, která se jako zázrakem orosila. Voda uhasila oheň a zacelila napáchané škody. Dobrý byl zachráněn svými přáteli, ke kterým teď cítil ještě větší náklonnost. Druhého dne mohli naši přátelé pokračovat v cestě ke třem sudičkám. Na rozcestí se museli rozhodnout, kterou cestou se společně vydají. Nakonec si vybrali cestu ke třem žábám. „Tři sudičky, tři žáby, to dá rozum“, prohlásil dráček a rozhodl tak o jejich dalším osudu.

Za sedm dní a nocí dorazili naši přátelé ke staré roubené chaloupce. Chaloupka působila opuštěně, ale něco našim přátelům napovědělo, že jsou na správném místě. Z nedaleké bažiny se ozýval zpěv rosniček. „To jsou naše sudičky“, vypískl nadšeně dráček. „Víš jistě, milý dráčku, že jsou to naše sudičky? Já nebudu líbat jen tak nějaké ropuchy“, durdil se vodník. „Vždyť jsi vodník, ten přeci líbá

rosničky pořád“, dobíral si vodníka Dobrý. „Nesmíme ztrácet čas, jdeme na to!“ rozhodl dráček. „Přátelé, vyberte si rosničku a něžně ji polibte“, pobízel je. A tak naši hrdinové vysvobodili tři sudičky. Ale protože to nebyly ledajaké sudičky, každý si mohl přát jedno přání. Dobrý si samozřejmě přál dobro v srdci pro svého bratra. „Ušlechtilé přání, pane,“ povídá sudička. Luskla prsty. „Budiž ti splněno.“ „Co splním tobě, milý vodníku“, povídá druhá sudička. „Já si přeji štěstí pro sebe. Ať jsem pořád šťastný a už nikdy nejsem sám.“ „Budiž ti splněno“, luskla prsty druhá sudička. „A co ty, dráčku, už víš, co by sis přál?“ „Já bych chtěl být veliký, hrozivý drak.“ „Budiž ti splněno“, luskla prsty třetí sudička a v ten moment zmizela i se svými sestrami. S blížící se nocí padla na naše přátele únava.

Za ranního úsvitu otevřel Dobrý oči. Ležel na zemi a vedle něho vodník i dráček. Když se jeho přátelé vzbudili, Dobrý smutně povídá: „Milí přátelé, musíme se již rozloučit. Chtěl bych jít domů za svým bratrem.“ Vodník i dráček se zvedli k odchodu. Taky cítili, že je načase se rozdělit, ale za tu dobu si na sebe hodně zvykli. Byli to přeci přátelé. Došli společně zpět na rozcestí. Vodník se vrátil ke svému vodnickému životu, dráček se rozlétl směrem k hoře a náš Dobrý se vydal domů za svým bratrem. Ptáte-li se děti, proč se nevyplnilo přání? Ono se vyplnilo. Dobrý se vrátil na svůj statek. Našel tam svého bratra, jak pomáhá místním vesničanům s dobyt看em. Shledání bylo radostné a bujaré. Dobrý už neměl zlého bratra. Každou neděli spolu navštěvovali kostel a ve svém volnu se starali o sebe i své bližní. Jenom mu chyběli jeho noví přátelé. Smutek byl tak veliký, že si Dobrý začal myslet, že svět opravdu není spravedlivý. Zachránil bratra, ale ztratil své přátele. Jednoho dne se však na prahu jejich statku objevil vodník, kterého k Dobrému přeneslo kouzlo sudiček. A tak se i vodníkovi splnilo přání: nebýt sám. A co náš milý dráček? O několik let později se setkali kamarádi znova. Dráček už nebyl malý a slabý, ale stal se z něho obrovský, silný a hrozivý drak. Na své přátele však nezapomněl. V den dvaadvacátých narozenin Dobrého přiletěl drak s krásnou princeznou. Hned se do sebe s Dobrým zamilovali, a tak nejenom že byli přátelé zase spolu, ale ještě měli další důvod k oslavě. Svatební hostina se konala za velikého veselí.